

Sygn. akt: I C 1285/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Kukła
Protokolant:	Sek. Sądowy Anna Guzik

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 r.

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 6.000 zł

I. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki M. S. kwotę 6000 zł (sześć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienia płatnymi od dnia 31 sierpnia 2015 do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki M. S. kwotę 2930,73 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści złotych 73/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1285/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 kwietnia 2018 r.

Powódka M. S. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy doznane na skutek wypadku z dnia 23 stycznia 2015 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu podała, że w dniu 23 stycznia 2015 r. w K. kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora, który wskazywał czerwone światło i wjechał na skrzyżowanie doprowadzając do zderzenia z prawidłowo jadącym pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez M. S.. Sprawca wypadku ubezpieczony był u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej. Po wypadku powódka zgłosiła się do (...) w K., gdzie po wykonaniu badań wypisana została do domu. Leczenie kontynuowała u chirurga w Poradni Chirurgicznej (...) w K. oraz Prywatnym Gabinecie Neurologicznym. Korzystała ze wsparcia psychologicznego w Prywatnym Gabinecie Psychologicznym w K.. W dniu 24.02.2015 r. powódka zgłosiła pozwanemu szkodę, lecz odmówił on przyznania zadośćuczynienia.

Nakazem zapłaty z dnia 29 września 2015 r., wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy w Krośnie Wydział I Cywilny nakazał pozwanemu (...) S.A. w W. aby zapłacił powódce kwotę 6.000 zł z ustawowymi odsetkami

płatnymi od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.292 zł, w tym kwotę 1.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana (...) S.A., w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu zarzucił, że żądanie przez powódkę zadośćuczynienia jest bezpodstawne, bowiem doznane przez nią w wyniku zdarzenia urazy były, powierzchowne o czym świadczy fakt, iż nie przebywała w szpitalu, zaś ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego stwierdził u niej 0% uszczerbku na zdrowiu. Odnośnie odsetek pozwany oświadczył, że w przypadku ewentualnego zasądzenia kwoty zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia uprawomocnienia się wyroku, ewentualnie najwcześniej od dnia jego wydania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2015 r. w K. kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora, który wskazywał czerwone światło i wjechał na skrzyżowanie doprowadzając do zderzenia z prawidłowo jadącym pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez powódkę M. S.. Sprawca wypadku ubezpieczony był u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

Kierujący samochodem C. (...) uderzył w lewy bok samochodu powódki, powodując m. in. wgniecenie drzwi od strony kierowcy. Po uderzeniu odczuwała ona silny ból klatki piersiowej, którą uderzyła w kierownicę, bolały ją szyja, plecy i lewy bok. Po zderzeniu powódka była roztrzęsiona, nie była w stanie zadzwonić po pogotowie i policję. Pomimo nalegań ze strony bliskich nie zdecydowała się pojechać na (...) w K. w dniu wypadku, zgłosiła się tam dopiero dzień później. W szpitalu wykonano tomografię głowy, prześwietlenie kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego i wypisano powódkę do domu. Po wypadku powódka zażywała leki przeciwbólowe oraz uspokajające. Nie mogła w nocy spać. Odczuwała silny lęk przed prowadzeniem samochodu. W dalszym ciągu starła się jednak normalnie funkcjonować ponieważ musiała odwozić dzieci do szkoły i do przedszkola. Nie zdecydowała się na zwolnienie lekarskie po wypadku oraz odbycie zabiegów rehabilitacyjnych, gdyż bała się, że straci pracę, bo wcześniej przebywała na urlopie wychowawczym. Leczenie kontynuowała u chirurga w Poradni Chirurgicznej (...) w K. oraz Prywatnym Gabinetem Neurologicznym. Skorzystała ze wsparcia psychologicznego w Prywatnym Gabinetem Psychologicznym w K..

W dniu 24 lutego 2015 r. powódka dokonała zgłoszenia szkody, pozwanemu domagając się przyznania kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy. Decyzją z dnia 7 kwietnia 2015 r. strona pozwana odmówiła przyznania świadczeń stwierdzając, że powódka nie odniosła w wyniku wypadku obrażeń ciała, zaś zgłaszane dolegliwości wynikają z występujących u niej zmian zwyrodnieniowych. Rozpatrując odwołanie powódki od tej decyzji Ubezpieczyciel, pismem z dnia 14 maja 2015 r., podtrzymał swe stanowisko.

Biegły neurolog J. B. (1) stwierdził, że na skutek wypadku u powódki wystąpił 4 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Podał, że wymaga ona kompleksowej rehabilitacji ze względu na dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego.

Biegły neurolog stwierdził u powódki pourazowy zespół bólowy szyjny oraz pourazowy zespół bólowy lędźwiowy, które spowodowały łącznie 4% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- dokumentacji szkodowej strony pozwanej nr (...),
- dokumentacji medycznej powódki (3 karty) – k. 13-15,
- zaświadczenia lekarskiego z 16 czerwca 2015 r. – k. 16,
- opinię psychiatryczno –psychologiczną biegłych J. B. (2) i T. C. – k. 122 – 128,

- opinię biegłego J. B. (1) z 14.04.2016 i opinię uzupełniającą z 29.07.2017 r. – k. 87, k. 133,

- zeznań powódki M. S. – k. 74.

Powyższym dowodom Sąd dał wiarę w całości. Uzupełniają się one wzajemnie tworząc spójny obraz stanu faktycznego. Wydane opinie biegłych sąd uznał za wiarygodne i w pełni wyjaśniające zagadnienia. Sporządzone zostały przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje i brak jest okoliczności podważających ich wiarygodność. Podnoszone przez stronę pozwaną zarzuty do opinii biegłego neurologa zostały przez niego wyjaśnione, zaś pozwany nie wniósł o powołanie innego biegłego. Należy zatem przyjąć, iż ostatecznie zaakceptował zawarte w opinii twierdzenia.

Sąd zważył, co następuje:

Winę za spowodowanie wypadku, w wyniku którego powódka M. S. doznała obrażeń ciała, ponosi kierujący pojazdem C. (...) o nr rej. (...), który w chwili wypadku ubezpieczony był u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

W przedmiotowym wypadku doszło do zderzenia pojazdów, a zatem odpowiedzialność osoby, która go spowodowała opiera się na art. 436 §2 kc w zw. z art. 415 kc.

Powyższą odpowiedzialność wyłączają jedynie : okoliczność, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą prowadzący pojazd nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie nie zachodzą jednak powyższe okoliczności egzoneracyjne.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018r., nr 473) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z kolei zgodnie z art. 445 §1 kc w powyższych wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wysokość zadośćuczynienia sąd ustala w oparciu o kryteria niewymierne. Zasadniczym kryterium jest rozmiar cierpienia i niekorzystnych zmian w życiu poszkodowanego będących następstwem deliktu zawinonego przez sprawcę szkody.

Należy podkreślić, iż w związku z tym, że krzywda jako szkoda niemajątkowa jest niewymierna, przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia nie może być traktowane na zasadzie ekwiwalentności. Taki charakter (ekwiwalentny) ma jedynie odszkodowanie. Natomiast „odpowiedniość” kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy czyli ma charakter kompensacyjny. Jako takie nie może być ono nadmierne, musi uwzględniać aktualną stopę życiową społeczeństwa, z drugiej strony nie może być symboliczne – musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Mając na uwadze powołane przepisy i ustalony stan faktyczny sąd uznał, że zadośćuczynienie w kwocie 6.000 zł jest adekwatne do poniesionych przez powódkę cierpień. Sąd uwzględnił przede wszystkim fakt, iż na skutek wypadku wystąpił u niej 4 % uszczerbek na zdrowiu. Nie jest to jednocześnie kwota nadmierna, która spowodowałaby wzbogacenie pokrzywdzonej. Ustalając wysokość zadośćuczynienia sąd uwzględnił rozmiar cierpień powódki, zarówno dolegliwości bólowych, jak i cierpień psychicznych oraz czas ich trwania. Powódka, ze względu na okoliczności życiowe, pomimo doznanych obrażeń, zmuszona była do prowadzenia normalnego życia, odwoziła dzieci do szkoły i przedszkola, chodziła do pracy. Ulgę w cierpieniu przynosiły jej środki przeciwbólowe i uspokajające, skorzystała z konsultacji psychologicznej. Do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, wymaga rehabilitacji. Przyznając zadośćuczynienie w kwocie 6.000 zł, sąd miał na uwadze przede

wszystkim fakt, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym zdrowie i życie człowieka uznawane jest powszechnie za najwyższe dobro podlegające ochronie prawnej, co powinno znaleźć przełożenie na wysokość rekompensaty finansowej.

Mając na uwadze powyższe sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. S. kwotę 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi od dnia 31 sierpnia 2015 r., tj. od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty – w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek znajduje oparcie w treści art. 481 §1 i §2 kc. W szczególności należy zauważyć, że od daty wydania przez pozwanego decyzji odmownej co do przyznania zadość uczynienia (07.04.2015), a datą wniesienia pozwu (31.08.2015) upłynął okres czasu znacznie przekraczający termin dni 30 z art. 14 ust. 1 wyżej opisanej ustawy z 22maja 2003.

Na zasadzie art. 98 §1 i §3 kpc sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.930,73 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania – w punkcie II wyroku. Na zasądzoną kwotę składały się: koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 1.200 zł, opłaty od pełnomocnictwa w łącznej wysokości 34 zł, opłata od pozwu w kwocie 300 zł, opłata za wydanie kserokopii protokołu rozprawy w wysokości 3 zł, koszt opinii biegłych w łącznej kwocie 1.393,73 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2.(...)